

Landskapets kropp och kroppens landskap

Björn-Ola Lind/KAI-EN på Härnösands konsthall

Björn-Ola Linds och KAI-ENs sommarutställning på Härnösands konsthall invigdes med vernissage, som bjöd på performance med dans av KAI-EN till Björn-Olas musik, framförd av honom själv.

Utställningen Body Landscape undersöker som namnet antyder relationen mellan kropp och landskap. Björn-Ola Lind och KAI-EN har i flera år sökt platser i Ångermanland som skulle ge uttryck för det dom kallar "nutida animism".

Det är en uppfattning att naturen är besjälad, att djur, träd och växter, vattendrag, ja allt, har en ande. Vad som menas med "nutida" vet jag inte, möjligen knyter det an till inslag i den samiska kulturen.

Dessa platser har dokumenterats med hjälp av foto, film, och installation, och visas nu på Härnösands konsthall.

Fotot är vackert och filmerna suggestiva. Ett problem är belysningen i en av de två salarna som gör det svårt för att inte säga omöjligt att riktigt se. Jag förmodar att det finns en tanke bakom, att anstränga sig, kanske skärpa sinnen, för att se! Tyvärr blir intrycket bara att det är tillrättalagt, och det förstärks ytterligare av de kitschiga träden i något material – trä? – som flankerar salen.

Även om bilderna är vackra och suggestiva kan jag omöjligen uppfatta dem som något annat än ett pregnant uttryck för ett kreativt konstnärstemperament. Naturens skönhet och komplexitet kan tolkas – och många gör det – som ett gudomligt verk av andlighet. Men det kan lika gärna uppfattas, och det på goda grunder, som något så krasst som evolutionens krafter.

Det problematiska med animism – nutida eller inte – är att den genom att besjälade naturen exotiserar den samtidigt, och även om ambitionen uppenbarligen är raka motsatsen gör den sig till tolk för ett antropocentriskt förhållningssätt. Naturen finns inte bara till för sig själv, den inte bara är, utan tolkas och begåvas med diverse egenskaper, gärna positiva, av människan.

Vi är alltings utgångspunkt och måttstock.

En del av problematiken kunde man ta del av i vernissagens performance i form av butohdans, framförd av KAI-EN.

Butoh är en svårdefinierad dansform med ursprung i Japan. KAI-EN är en butohdansare och koreograf baserad i Stockholm.

I hennes föreställning visade en nästan påträngande kroppslighet på människans fysiska sida, vi är en del av naturen. Inte mycket att säga om det. Butohdansens utstuderade precision och långsamhet skapar å andra sidan en eftertänksamhet som är en del av vårt intellekt, och kan snarare fjärma oss från omgivningen.

KAI-ENs performance kunde visserligen tolkas som en pånyttfödelse, som människans förening med naturen, men lika gärna som en akt av människans inträngande i

främmande element. Människan var tydligt i fokus, det var inte lätt att skönja det mytiska.

Det är möjligt att själva utställningsformen bidrar till detta. Konsthallen som plats skapar vissa givna förutsättningar som riktar strålkastarljuset på Konstnären och Det Mänskliga Skapandet. Onekligen skänker det ytterligare en dimension till hela problematiken kring antropocentrism.

Det var i alla fall mångtydigt, tvingade till reflektion och gav upphov till livliga samtal och diskussioner.

Utställningen pågår fram till den 25 augusti, då den avslutas med en finissage.

Text och foto: Gregor Flakierski

Volym 2018-06-20